

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział IV Karny - Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Leszek Matuszewski

Protokolant p.o. stażysty E. C.

rozpoznawał sprawę **M. J.**

obwinionej z art. 96 § 3 kw w zw. z art. 78 ust. 5 PoRD

na skutek apelacji wniesionej przez obwinioną

od wyroku Sądu Rejonowego w Pile

z dnia 24.03.2015 r., sygn. akt II W 1452/14

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 zł tytułem zryczałtowanych kosztów postępowania odwoławczego i wymierza opłatę za II instancję w kwocie 30 zł.

L. M.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Pile, wyrokiem z dnia 24 marca 2015 roku, sygn. akt II W 1452/14 uznał obwinioną **M. J.** za winną tego, że w okresie od 22 sierpnia 2014 roku do 10 grudnia 2014 roku, będąc właścicielem pojazdu marki F. o nr rejestracyjnym (...) nie wskazała Straży Miejskiej w O. osoby, której powierzyła wymieniony pojazd do używania/kierowania w dniu 5 lipca 2014 roku o godzinie 12:29 w miejscowości P. ul. (...) DK-22 ograniczenie -50 km/h w powiecie (...), którym to pojazdem naruszono zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że przekroczono dopuszczalną prędkość o 22 km/h w obszarze zabudowanym, gdzie obowiązuje ograniczenie prędkości do 50 km/h tj. wykroczenia z art. 96 §3 k.w. w związku z art. 78 ust. 5 PoRD i za to na podstawie przepisu art. 96 § 3 k.w. w związku z § 1 wymierzył jej karę grzywny w kwocie 200 złotych.

W ostatnim punkcie wyroku, na podstawie art. 118 § 1 k.p.w. zasądzono od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 zł tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania w sprawach o wykroczenia, a na podstawie art. 1 i 3 ust. 1 i art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych wymierzono jej opłatę w wysokości 20 złotych.

Z przedmiotowym wyrokiem nie zgodzi się **obwiniona**, składając apelację. Skarżąca zarzuciła orzeczeniu między innymi rozpoznanie sprawy w oparciu o skargę nieuprawnionego oskarżyciela. Autorka apelacji wniosła o uniewinnienie jej od przypisanego wykroczenia, bądź uchylenie zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionej M. J. nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy zauważyć, że postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone prawidłowo. Sąd I instancji rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy, na ich podstawie poczynił

prawkłdowe ustalenia faktyczne oraz naleźycie wykazał winę obwinionej w zakresie przypisanego jej wykroczenia. Ocena materiału dowodowego, dokonana przez Sąd I instancji jest wnikiwa i nie wykazuje żadnych błędów logicznych, utrzymując się w granicach swobodnej oceny dowodów chronionej art. 7 k.p.k. w związku z art. 8 k.p.s.w. Przedmiotem rozważań Sądu były dowody zarówno na korzyść M. J., jak i wszelkie dowody im przeciwne. Wszystkie te dowody zostały ocenione zgodnie z zasadami logicznego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego z uwzględnieniem zasad wynikających z art.2, 4 k.p.k. i 5 § 2 k.p.k. w związku z art. 8 k.p.s.w.

Uzasadnienie wyroku odpowiada zaś wymogom art. 424 k.p.k. w związku z art. 82 § 1 k.p.s.w. i w pełni pozwala na kontrolę prawidłowości rozstrzygnięcia. Sąd Rejonowy przedstawił jakie fakty uznał za udowodnione, a także zaprezentował prawidłowe rozumowanie w zakresie oceny dowodów. Pisemne motywy zaskarżonego wyroku zawierają także wystarczające rozważania prawne. Zważyć należy, że podsądnej zarzucono popełnienie wykroczenia z art. 96 §3 k.w. w związku z art. 78 ust. 5 PoRD. Jest zatem zupełnie zrozumiałe, że organ wyrokujący w sprawie w części prawnej uzasadnienia wyroku skupił się wokół wskazanych przepisów. Zastrzeżenie skarżącego, co do uzasadnienia kwestionowanego wyroku są zatem całkowicie bezzasadne.

Wina i sprawstwo obwinionej M. J. nie budzi żadnych wątpliwości Sądu II instancji. Na to, że popełniła ona przypisane jej wykroczenie wskazuje między innymi: dokumentacja wskazująca na wezwania podsądnej do wskazania, komu powierzyła pojazd w dniu 5 lipca 2014 roku (k.7-8, k.10-11). Z powyższych dowodów jednoznacznie wyłania się zachowanie oskarżonego przypisane w zaskarżonym wyroku. Ocena ujawnionych dowodów nie budzi wątpliwości Sądu II instancji.

Błędne są wywody skarżącej wskazujące, na to, że podmiotem winnym jest kierowca przekraczający prędkość, a nie właściciel samochodu. Sąd Okręgowy przypomina, że wykroczenie przypisane podsądnej popełnia ten tylko, kto wbrew obowiązkowi nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie (art. 96 § 3 k.w.). Postawa podsądnej polegająca na odmowie spełnienia żądania Straży Miejskiej stanowiła wypełnienie znamion tego wykroczenia.

Wbrew temu, co forsuje apelujący, postępowania toczyło się w oparciu o skargę uprawnionego oskarżyciela. Straż Miejska nie jest tylko jednostką organizacyjną gminy. Jest ona także upoważniona do składania wniosków o ukaranie w sprawach o wykroczenia z art. 96 § 3 k.w. Stosownie do przepisu art. 17 § 3. k.p.s.w. organom administracji rządowej i samorządowej, organom kontroli państwowej i kontroli samorządu terytorialnego oraz strażom gminnym (miejskim) uprawnienia oskarżyciela publicznego przysługują tylko wówczas, gdy w zakresie swego działania w tym w trakcie prowadzonych czynności wyjaśniających ujawniły wykroczenia i wystąpiły z wnioskiem o ukaranie. Na podstawie przepisu art. 17 § 3 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. - Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2013 r. poz. 395 z późn. zm.), w brzmieniu po nowelizacji ustawą z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy - Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 225, poz. 1466), straży gminnej (miejskiej) przysługują uprawnienia oskarżyciela publicznego w sprawach o wykroczenia z art. 96 § 3 Kodeksu wykroczeń. (zob. Uchwała Sądu Najwyższego 7 sędziów - zasada prawna z dnia 30 września 2014 roku I KZP 16/14). Do zakresu działania straży gminnej (miejskiej), co jest pojęciem nader szerokim, należą zarówno jej ustawowe zadania (cele), jak i czynności, do których ustawa upoważnia strażę, zmierzające do realizacji tych zadań. W ustawie o strażach gminnych zostały one ujęte w art. 12 ust. 1, a w prawie o ruchu drogowym - w art. 129b ust. 3. Nadane strażnikowi tym przepisem (pkt 7) upoważnienie do żądania od właściciela lub posiadacza pojazdu wskazania, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w określonym czasie, należy postrzegać jako uprawnienie do podejmowania szczególnego rodzaju czynności wyjaśniającej, ukierunkowanej na wykrycie sprawcy wykroczenia drogowego, najczęściej ujawnionego i zarejestrowanego za pomocą odpowiedniego urządzenia technicznego. W przypadku niewskazania przez adresata żądania osoby, której powierzył pojazd, dochodzi do zaistnienia wykroczenia z art. 96 § 3 k.w., które straż gminna (miejska) ujawnia właśnie w ramach prowadzonej czynności wyjaśniającej, należącej do zakresu jej działania. W konsekwencji dochodzi do spełnienia określonego w art. 17 § 3 k.p.s.w. warunku nabycia przez straż uprawnienia oskarżyciela publicznego w sprawach o wymienione wykroczenie. Niewątpliwie uprawnienie strażnika określone w art. 129b ust. 3 pkt 7 p.r.d. ma zakotwiczenie nie tylko w tym przepisie, ale też w art. 12 ust. 1 pkt 5 ustawy o strażach gminnych, który mówi o prawie strażnika m.in. do dokonywania czynności wyjaśniających - w trybie i zakresie

określonych w k.p.s.w. (zob. uzasadnienie powyższej uchwały). Z tych powodów, wywody skarżącej są całkowicie błędne. Organ wyrokujący w sprawie prawidłowo uznał Straż Miejską za uprawnionego oskarżyciela publicznego i rozpoznał merytorycznie sprawę.

Autorka apelacji nie ma racji, kwestionując skuteczność wniosku o ukaranie z uwagi na to, że nie została podpisana przez Komendanta Straży Miejskiej. Przepisy prawa nie nakazują podpisywania i wnoszenia wniosków o ukaranie przez Komendanta Straży Miejskiej. Podjęcie tej czynności przez strażnika miejskiego-pracownika tej instytucji jest działaniem w imieniu wymienionego organu. Stosownie do przepisu art. 10. 1. ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku o strażach gminnych, straż wykonuje zadania w zakresie ochrony porządku publicznego wynikające z ustaw i aktów prawa miejscowego. Zgodnie z ust. 2 powołanego przepisu zadania, o których mowa w ust. 1, wykonują pracownicy straży, zwani dalej "strażnikami", po ukończeniu z wynikiem pozytywnym szkolenia podstawowego, o którym mowa w art. 25. Zgodnie zaś z przepisem art. 12. ust.1. pkt 5 strażnik wykonując zadania, o których mowa w art. 10 i 11, ma prawo do: dokonywania czynności wyjaśniających, kierowania wniosków o ukaranie do sądu, oskarżania przed sądem i wnoszenia środków odwoławczych - w trybie i zakresie określonych w Kodeksie postępowania w sprawach o wykroczenia. Wywody skarżącej rozmiągają się zatem z miarodajnymi przepisami prawa.

Niczego w tym rozumowaniu nie zmienia to, że Straż Miejska w piśmie z dnia 1 września 2014 roku oświadczyła, że nie występuje w stosunku do M. J., jako uprawniony oskarżyciel (k.15). Zważyć należy, że powyższe pismo zostało wysłane do podsądnej, jeszcze przed wniesieniem wniosku o ukaranie. Wniosek został wniesiony w dniu 15 grudnia 2014 roku (k.25). Jest zatem zupełnie zrozumiałe, że Straż Miejska działała jako organ prowadzący czynności wyjaśniające, poprzedzające podjęcie czynności oskarżyciela publicznego, czyli wniesienia wniosku o ukaranie.

Całkowicie bezprzedmiotowe są uwagi skarżącego o wyroku nakazowym z dnia 7 stycznia 2015 roku. Powyższy wyrok został wyeliminowany z obrotu prawnego wskutek skutecznego wniesienia sprzeciwu. To zaś, że inny sędzia rozpoznał sprawę podsądnej po ustaniu mocy wyroku nakazowego wynika z przepisów prawa. (zob. art. 40 § 1 pkt 6 k.p.k. w związku z art. 16 § 1 k.p.s.w.).

Pozbawione znaczenia są uwagi o wyroku Sądu Najwyższego z roku 2008, sygn. akt V KK 137/11, uchylającego wyrok Sądu Okręgowego. W powyższym wyroku uznano, że Straż Miejska nie ma kompetencji do składania wniosku o ukaranie w sprawach o wykroczenie stypizowane w przepisie art. 96 § 3 k.w. Stanowisko Sądu Najwyższego uległo zmianie i w przywołanej wyżej uchwale 7 Sędziów SN o randze zasady prawnej przesądzono, że Straż Miejska jest kompetentna do składania wniosku o ukaranie w tej kategorii spraw.

Sąd Okręgowy nie dostrzegł w postępowaniu sędziego zasiadającego w składzie sądzącym jakichkolwiek naruszeń porządku prawnego, czy godności sędziego. Organ wyrokujący w sprawie respektował uprawnienia obwinionej i rozważył bezstronnie wszelkie okoliczności sprawy. To zaś, że autorka apelacji jest niezadowolona z zapadłego rozstrzygnięcia nie oznacza jeszcze, że mamy do czynienia z naruszeniem godności urzędu sędziego i sprzeniewierzeniem się ślubowaniu sędziowskiemu.

Sąd odwoławczy podziela również rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego o sprawiedliwej sankcji karnej jaka powinna ponieść za przypisane jej zachowanie. Orzeczona kara grzywny nie nosi cech rażącej surowości, raczej jest łagodną odpłatą za popełnione przez M. J. wykroczenie.

Sąd Okręgowy, na podstawie art. 626 k.p.k., art. 636 k.p.k. 118 §1 k.p.s.w. w związku z § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie zryczałtowanych wydatków w sprawach o wykroczenia zasądził od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 złotych tytułem zryczałtowanych kosztów postępowania odwoławczego i wymierzył opłatę za II instancję w kwocie 30 złotych.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy:

1. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok,

2. zasądził od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 złotych tytułem zryczałtowanych kosztów postępowania odwoławczego i wymierzył opłatę za II instancję w kwocie 30 złotych.

SSO Leszek Matuszewski